

Lojzek in Anica sta se vzbudila že zgodaj. Pred očmi jima je bila takoj procesija, ko sta bila še v postelji. Hm, in onadva se je ne moreta udeležiti!..

Očka so ju hoteli pa zelo presenetiti. Zaradi tega so jima res nekaj napravili, kar jima je gotovo še zdaj v spominu.

Mamica so bili povedali očetu, kako vedno mišlita na procesijo. A ker nimata obleke, ju to zelo žalosti. „Anica je celo dejala, da si jo izposodi.“

„Ej, ne bode si je treba ne“, so rekli očka in potegnili so z omare velik zavitek, v katerem sta bili dve obleki, ena za Lojzka, druga za Anico. Lojzkovo so položili na vzglavje, Aničino pa v vznožje.

Ko je Lojzek zjutraj prvi odprl oči, je debelo gledal, ko je videl ob sebi nekaj temnega. Potipal je, pogledal natančneje, in kako se je začudil, ko je izpoznal, da je to nova obleka.

Precej je podrezal Anico: „Hej, Anica, Miklavž je nosil nocoj!“

Tudi Anica je bila vesela, ko je videla, da je tudi njej prinesel Miklavž.

Očka pa so se na tihem smejali . . .

ln prašam vas, mladi bralci, kdo je bil pri procesiji bolj srečen kakor Pelanov Lojzek in Anica?

Ko je Lojzka videl tisti Županov Tinač, ki ga je bil tako vjezil prejšnji dan, se mu je kar nos pobesil, tako ga je bilo sram . . .

Sirota.

Mamica zlata
V tihi gomili!
Kolikrat kruhek
Ste mi delili
Kolikrat v posteljco
Me položili,
Križek na čelce
Mi naredili.

Kolikrat božali,
Laske gladili,
Kolikrat v ustna
Me poljubili —
Mamica zlata
V tihi gomili . . .

Pa so k vam prišli
Tuji ljudje,

Da vas v gomilo
Spat položé . .

Mamica, v očke
Solza mi sili —
Mamica zlata
V tihi gomili . . .

Zvonimir.

